

utgitt av
Den norske solidaritetskomite
for Vietnam.

Om folke- front

PRIS : Kr. 0,50

OM FOLKEFRONT.

I den senere tida har det oppstått diskusjoner om hva en folkefront er, og hvordan man arbeider innenfor den. Diskusjonene oppsto først der FNL-gruppene var store og ganske sterke, og som hadde medlemmer som sto på vidt forskjellige syn i nesten alle andre spørsmål enn i Vietnam-saka.

Dette tyder på at vi er i ferd med å bli en organisasjon som vokser utover, som tar til seg fler og fler politiske avskygninger. Og det tyder på at når denne fasen inntreffer, oppstår det et behov for å få klarhet i hva som er kjennetegnene for vår organisasjon, hvordan den skal arbeide, dvs. hvordan man skal bevare en sterk enhet uten at man derfor drar fronten til høyre eller til venstre for parolene.

Vi bringer herved noen erfaringer vi har gjort oss i arbeidet, og en artikkel skrevet av Roger Gross som sto i "FNL i Västra Sverige". Gruppene bør ta seg litt tid til å diskutere disse synspunktene, og se om de stemmer med deres egne. Skriv helst noen kommentarer, slik at vi kan få et fyldigere hefte om folkefront neste gang. Det er meningen at dette lille heftet skal være opptakten til en diskusjon om folkefront fram til landsmøtet i slutten av mai, slik at vi på dette landsmøtet kan summere opp erfaringer og trekke opp retningslinjene framover. Prøv f. eks. å vurdere om SOLKOMs utsendte materiale faller innfor ramma for vår front, og skriv noen ord om det dere kommer fram til.

Med håp om fruktbar diskusjon,

SOLKOM.

Hva er en folkefrontorganisasjon?

Vårt arbeid er sprunget ut av motsigelsen Vietnams folk - USA-imperialismen. I Vietnam blir alle andre motsetninger i samfunnet skjøvet i bakgrunnen, alle grupper i samfunnet enes om dette ene: å få USA ut av Vietnam.

Vår organisasjon er grunnlagt på støtte til den ene siden i denne motsigelsen: Støtte til Vietnams folk.

Grunnlaget for vårt arbeid er våre fire paroler:

Full støtte til FNL

USA ut av Vietnam

Bekjemp USA-imperialismen

Nato ut av Norge.

Dette er grunnlaget vi samler enhet på, dette er parolene vi enes om. (Svenske kaller sin organisasjon for enhetsfrontsorganisasjon, men om man bruker ordet enhetsfront eller folkefront kan vel egentlig være det samme, så lenge prinsippene for fronten er de samme).

Nå har vi kommet til folkefrontens grunnleggende prinsipp: Ut av den konkrete situasjon (her: Vietnamkrigen) velger vi det minimum og maksimum av paroler som skal tjene som grunnlaget for vårt arbeid. Om disse (4) parolene skal vi samle alle mennesker, som uansett partipolitisk tilhørighet vil slutte seg til oss. Disse menneskene har ofte ulike syn på mange andre politiske spørsmål, men en front som er bygget opp om bestemte paroler gjør det mulig for disse menneskene å være med i denne spesielle fronten som går på et konkret samlingspunkt.

Dette er meget viktig, og har store praktiske konsekvenser for vårt arbeid. Det betyr at vi på møter i FNL-gruppa ikke må bestemme oss for å kjempe for f. eks. sosialismen, for dette er et spørsmål som ikke vedgår vår front, og det kan støte ut folk som ikke er sosialister. Heller ikke må vi i FNL-gruppa bestemme oss for å bekjempe sosialismen, for heller ikke dettespørsmålet angår vår front. Disse hypotetiske eksemplene er tatt med for å illustrere at det er svært skadelig å ta opp spørsmål som nødvendigvis fører til at fronten splittes. Vi må aldri glemme at vi er en front bygd på enhet omkring bestemte paroler.

I de svenske FNL-gruppene oppsto det en tid en bevegelse - Rebell-rørelsen. De ville omdanne fronten til en sosialistisk front, en front bygget på ideologi i stedet for konkrete saker. Dette holdt på å ødelegge store deler av FNL-gruppene, men denne bevegelsen er nå sterkt drevet tilbake. Dette viser at vi alltid må huske at vi er en front bygd på bestemte paroler og at vi må holde vår politikk innafor den ramma som parolene setter.

Hvordan bygger vi fronten og hvordan arbeider vi?

I det norske folket har det vokst fram ei rørsle som et resultat av Vietnam-krigen. Denne rørsle er folk som er motstandere av at USA bomber Vietnam, de mener at vietnameserne må selv få bestemme over sin egen framtid, de støtter FNL. Gallup-tallene viser at godt over halvparten av Norges befolkning krever at USA skal trekke seg ut av Vietnam. Tusener av dem kjøper bladene våre, de gir kanskje penger til Frigjøringsfondet. Men det ville være umulig for oss å trekke over 2 millioner mennesker inn i fronten vår.

FNL-gruppens oppgave er å trekke til seg den aktive delen av denne rørsle i folket.

Hvorfor vil vi ha med oss den aktive delen? Hvorfor bør FNL-gruppa bestå av aktivister? Svaret er at det arbeidet som en FNL-gruppe driver, kan stort sett bare utføres av aktivister: Stå på stand, selge blader på dørene hos folk, dele ut løpesedler osv.

De aktive kommer fra rørsle i folket, og går ut igjen til folket med materiale som kan heve det opp på et høyere nivå, dvs. få en bedre forståelse av FNL's kamp mot USA-imperialismen.

Og fordi det er aktivistene som hører folks kommentarer på materialet og kommer i diskusjoner med folk, og fordi det er aktivistene som vet hvor skoen trykker når det gjelder aksjoner og praktiske opplegg, må det være aktivistene som staker ut den politiske og organisatoriske linje.

Dette bringer oss over på et viktig prinsipielt spørsmål:

Hvordan skal vår folkefront organiseres?

Tidligere var SOLKOM bygd opp på følgende måte: I sentralledelsen satt det folk som representerte sitt parti eller organisasjon, og arbeidet der som partirepresentanter. Hvilken betydning hadde dette? den politiske betydningen var at disse ofte kunne være redde for å ta avgjørelser som gikk på tvers av deres partis politiske linje, selv om avgjørelsene var riktige.

En annen og uhyre viktig ting var at disse ikke var valgt av aktivistene på grunn av sin vilje til å arbeide, de var innsatt slik at aktivistene, de som bar byrdene, var fullstendig umyndiggjort.

Dette er erfaringsmessig en veldig gal praksis i og med at det er aktivistene som har erfaringene i arbeidet. Og det er kjent på grunnlag av erfaringer en trekker slutninger og legger fram linje for det framtidige arbeidet.

Konsekvensen av dette er at en sikrer aktivistenes rett til å fatte beslutninger om den politiske linje og velge de menneskene som skal lede arbeidet. Derfor står det i våre vedtekter at vi bygger vår organisasjon på individuelt medlemskap, for å slå fast at vi ikke er noe representantskap.

Men hvilken nytte kan vi da ha av partier og organisasjoner? Svaret er at vi kan gå ut blant deres medlemmer på grunnplanen og selge materiell til dem og diskutere med dem, og derved få dem inn som aktivister i FNL-gruppene.

"Tverr-politikk" kan nemlig være to ting. Det kan være representantskap for forskjellige partier, men praksis viser at dette er en uheldig form i det lange løp.

En annen form for "tverr-politikk" er at en går ut på bunnplanet i partiene og organisasjonene, til deres medlemmer, og på den måten trekker folk til oss. Praksis viser at dette er den formen vi må følge, fordi den gir oss aktive mennesker som vil jobbe i de lokale FNL-gruppene. Dette berører igjen fron tens viktige prinsipp om å trekke til oss folk om parolene, uansett deres partipolitiske tilhørighet. Ellers kan organisasjonene og partiene brukes til å danne "aksjonsenhet". Det betyr at ved f.eks. en demonstrasjon kan organisasjonene støtte offentlig demonstrasjonen, og de kan oppfordre sine medlemmer til å slutte opp om den. (Selv om praksis viser at selv dette er et resultat ofte av at Vietnam-aktivister innenfor partiet eller organisasjonen har krevet det). Det viktigste er altså basearbeidet.

Hvordan forholder vi oss overfor folk som ikke forstår Nato-parolen? Det er klart at vi skal ha med oss disse menneskene. De har ikke forstått at Nato er et av USA-imperialismens redskaper, og at i Norge er USA-imperialismen konkretisert gjennom Nato. Hvis vi mener noe med parolen vår om å bekjempe USA-imperialismen, må vi bekjempe den der den er konkret for oss, og da må vi også bekjempe Nato. Dette er vårt bidrag til FNL's kamp. De kjemper mot USA-imperialismen der den gir seg konkrete utslag i form av bomber og napalm, vi bekjemper USA-imperialismen der den gir seg konkrete utslag for oss, nemlig gjennom Nato. USA-imperialismen er både det vietnamesiske folkets og det norske folkest fiende. Derfor består vår kamp på hjemlig jord også i å bekjempe Nato. Folk som ikke forstår dette i første omgang, skal vi ikke støte fra oss. Vi skal diskutere med dem og høre på deres argumenter, og vi må forsøke å trekke dem med i det aktive arbeidet. De er våre venner, ikke våre fiender. Ellers oppfordrer vi til lesning av Germundssons artikkel, som tar opp mange av de praktiske problemene i arbeidet.

Jorun Gulbrandsen.

Vi bringer her en artikkel skrevet av Odd-Erik Germundsson i FNL i Norge, september 1968.

Om forskjellig form for arbeidsstil.

Solidaritetskomiteen for Vietnam som landsomfattende organisasjon er ikke gammel. Det er særlig i løpet av det siste året at vi har utviklet oss fra å være en byråkratisk sentralisert organisasjon som hovedsaklig konsentrerte seg om opinionsdannende arbeid basert på våre massemedier, til en bred organisasjon med aktiviteten på grunnplanet som det viktigste middelet til å nå ut til folk med paroler og informasjon. Den utviklinga som har funnet sted, er selvsagt svært positiv. Men ennå er komiteenes og gruppenes lokale aktivitet ikke kommet såpass godt i gang at en kritikkøst kan si at situasjonen er utmerket. Enhver ting og foreteelse har som kjent både positive og negative sider, og den organisatoriske framgangen har utviklet en arbeidsstil i lokalgruppene som oftest er god, men som av og til har gitt seg dårlige utslag. For at vi skal lære av de erfaringene vi til nå har gjort, kunne rette på våre feil, og således utvikle en stadig bedre arbeidsstil, vil jeg nevne en del eksempler som vi alle kan lære av, både på godt og vondt:

1. Etter landsmøtet i november i fjor var det noen få grupper som på grunn av striden valgte å stille seg "avventende til utviklinga" og ønsket å holde seg "nøytrale" til både SOLKOM og "Vietnambevegelsen i Norge" som ble startet et par måneder etter landsmøtet. Dette fikk til følge at det ikke i det hele tatt ble drevet Vietnam-arbeid, og viljen til aktiv innsats døde etterhvert bort blant de menige medlemmer i disse gruppene. Selv om SOLKOM har vist seg å være den eneste av de to Vietnam-organisasjonene som kan få satt i gang lokal aktivitet, og selv om det er mange folk på steder med såkalte "døde" grupper som ønsker å drive aktivt Vietnam-arbeid, har det vist seg at all post og alle initiativ fra SOLKOM blir tiet i hjel av den som mottar sendingene fra SOLKOM. Dette gjelder riktignok bare for noen få gruppers vedkommende, med det er bedrøvelig å se hvordan arbeidet til støtte for det vietnamesiske folket på denne måten saboteres.

2. I enkelte andre grupper er viljen til aktivitet til stede, men her har det utviklet seg en farlig og feilaktig arbeidsstil som øyeblikkelig må rettes på. Aktiviteten går hovedsakelig ut på nattlige aksjoner, med maling av slagord, tilsøling av kirkedører med maling (kombinert med opphenging av Vietnam-plakater på kirkedøra), heising av FNL-flagg, etc. Feilen her består ikke i at det

i og for seg er galt å drive nattlig aktivitet, men i at denne aktiviteten er den eneste måten lokal-gruppa arbeider blant folk på, og i at aksjonene til sine tider utelukkende har preg av hærverk som bare vekker motforestillinger, selv blant folk som objektivt står på SOLKOMS politiske linje.

3. For mange grupper gjelder det at aktiviteten i den siste tida har blomstret veldig opp, med stor tilgang på medlemmer og med en del stands og utdelingsarbeid. Men nettopp i slike tilfeller er det svært viktig at viljen til aktiv innsats følges opp av studiearbeid, som skolerer medlemmene politisk i Vietnam-spørsmål, og av systematisk arbeid blant lokalbefolkningen, med dørsalgsaksjoner etc. Noen grupper, særlig i Oslo, har ikke fulgt opp medlemstilgangen med systematisk skoleringsarbeid internt og agitasjonsarbeid blant befolkningen. Det feilaktige i en slik praksis har vist seg ved at de fleste slike grupper falt sammen etter kort tid - lik en ballong som blåses voldsomt opp bare for å sprekke etterpå.

4. Som et eksempel på en lokalgruppe som har god arbeidsstil, vil jeg nevne FNL-gruppa på Universitetsbiblioteket i Oslo. Biblioteket har ca. 70 ansatte, av disse er ca. 15 medlemmer i gruppa, og i tillegg til dette har gruppe flere personer som mer eller mindre sympatiserer med gruppa, og som nok etter hvert vil kunne trekkes med i arbeidet. Denne gruppa har satt i gang en studiesirkel, hovedsakelig basert på eget opplegg, og til denne har de utarbeidet en egen litteraturliste over Vietnam-stoff. Annenhver lørdag påtar gruppa seg å sette opp en stand i sentrum hvor de selger SOLKOM-materiell og samler inn penger til Frigjøringsfondet. I tillegg til dette har gruppa utviklet en ordning med "FNL-skatt" der hvert medlem (og også en del sympatisører) hver lønnsdag gir en viss sum (etter evne) til Frigjøringsfondet.

5. En av hovedfeilene med de fleste gruppers arbeidsstil, er at en ikke på en riktig måte har tillempet enhetsfrontlinja. Enhetsfrontlinja går i korthet ut på at medlemmene i gruppa ikke arbeider etter sitt eget hode og sine egne politiske og ideologiske oppfatninger, men arbeider med disse siktemål: 1. Å søke å trekke med i det aktive arbeidet de som støtter opp om parolene: USA ut av Vietnam, Full støtte til FNL, Bekjemp USA-imperialismen, NATO ut av Norge. og 2. arbeide blant befolkninga ved å spre parolene og stoff som underbygger dem, for å vinne så stor og brei tilslutning som mulig til disse parolene.

Det feilaktige i arbeidsstilen på dette punktet har gitt seg konkrete utslag i at de gamle medlemmene av ei gruppe eller komite

som selv har stått på et mer eller mindre velfundert politisk grunnlag, ikke har vist stor nok tålmodighet og forståelse for personer som har et progressivt syn på USAs overfallskrig i Vietnam, men som kanskje ikke er kommet så langt i teoretisk skolering, og som kanskje ikke står på den samme politiske linja når det gjelder synet på innenrikspolitiske problemer som dem selv. På en slik måte har nok en del positive folk blitt frosset ut og forhindret fra å drive aktivt, organisert Vietnam-arbeid etter diskusjoner som ofte overhodet ikke har noenting med Vietnam å gjøre. La oss huske på at vår organisasjon er dannet på grunnlag av motsigelsen mellom USA-imperialismen og det vietnamesiske folket, og at arbeidet til støtte for det vietnamesiske folket er vår viktigste oppgave. Derfor må vi alle - enten vi er f.eks. AUFere, SUFere, SFere eller KUere - kunne sette til side alle andre politiske hensyn og inngå som lojale deltakere i enhetsfrontarbeidet. Vi må være klar over at alle som er enig i kravet om at USA må ut av Vietnam - ja til og med folk som bare synes at Vietnam-krigen er forferdelig - er potensielle støtter til vårt arbeid. Disses meninger er progrssive, og vi må således prøve å komme i snakk med dem, få diskutert problemene med dem, i den hensikt å få dem overbevist om riktigheten av vår målsetting og våre paroler. Dette innebærer et møysommelig, tålmodig og metodisk arbeid, men vi må innse at vårt arbeid har slike langsiktige perspektiver. Vi må også forstå at vi ikke driver Vietnam-arbeid for vår egen frelses skyld og kanskje i mangel av noe annet å gjøre, men at vår hovedoppgave må være å få de breie lag av folket til å støtte fullt opp om vietnamesernes frihetskamp. En riktig tillempling av enhetsfrontlinja er derfor det vanskeligste og viktigste problemet vi står overfor i dag.

OPPSUMMERING.

Alle Vietnam-aktivister må nå søke å praktisere enhetsfrontlinja fullt ut. Men dette betyr sjølvsagt ikke at vi nå på ny skal ta opp praksisen med de såkalte "tverrpolitisk" sammensatte komiteer. Erfaringene har vist at en sammensetning der representantene blir plukket ut på partipolitiske kriterier, ikke etter viljen til innsats og oppslutning om parolene, er en sammensetning som bare har svekket arbeidsernen til komiteen/gruppa. Praktisk talt alle passive og "døde" grupper vi har i dag, er slike "tverrpolitisk" sammensatte grupper. Kriteriene for medlemskap må utelukkende være bestemt av oppslutning om parolene - ikke hvilket parti eller ungdomsforbund vedkommende er medlem i.

Som gode eksempler ellers på riktig arbeidsstil, må nevnes:

1. STUDIEARBEID som skolerer medlemmene til å kunne klare diskusjoner med motstandere og halvveis sympatiserende. Studiearbeidet gir ellers betydelige inntekter i form av statsstøtte (jfr Studiehandboka fra SOR) og danner i de fleste tilfellene det viktigste inntektsgrunnlaget for gruppene.

2. AGITASJONSARBEID i form av a. Dørsalgsaksjoner. Disse aksjonene er den beste måten å komme i kontakt med lokalbefolkninga på. Her bør en være systematisk og notere navn og adresse på alle som åpenbart er sympatisører eller kan bli det. På denne måten kan en finne fram til flere folk som er villige til å drive aktivt arbeid eller støtte oss økonomisk. Regelen må være at ingen dørsalgsaksjoner foretas uten at det samtidig drives et systematisk kartleggingsarbeid.

b. Stands. Herfra selges Vietnam-materiell og samles inn penger til Frigjøringsfondet. Gruppene lager sjøl i stand standsene, men SOLKOM hjelper gjerne til med fotos etc.

c. Plakatklistring, løpeseddelspreiing etc. Frigjøringsfondplakaten er nå ferdig. Parolen bør nå være at i alle byer og på alle steder der det fins Vietnam-aktivister, må plakaten prege stedet. Løpesedler bør også i stor utstrækning lages lokalt - Bodø-komiteen og Bergensutvalget er her eksempler til etterfølgelse.

d. Møtevirksomhet med filmframvisning, Vietnam-debatter etc.

e. Nattlige aksjoner. Generelt må det understrekes at slik aktivitet absolutt må underordnes den åpne agitasjonsvirksomheten. Personlig ser jeg det selvsagt som en fordel at stedene blir prega av FNL-slagord etc., men dette må gjøres på en slik måte at folk flest ikke oppfatter dette som reint hærverk, at det aldri males på privatpersoners eiendom, og at målsettinga bak alle slike aksjoner er at folket skal forstå hvorfor det blir malt - og så velge om de støtter opp om det politiske innholdet eller ikke.

3. INNSAMLING TIL FRIGJØRINGSFONDET. Det er viktig at alle grupper og kontakter nå arbeider langt mer målbevisst og systematisk med innsamlingsarbeidet til FNL. Til nå har det bare kommet inn ca. 50 000 kroner til Frigjøringsfondet, og dette skyldes vel i hovedsaka at det ikke har vært tatt noe initiativ fra noe hold til slikt systematisk arbeid. Likevel har grupper som f.eks. FNL-gruppa på UB og Arendalskomiteen drevet godt innsamlingsarbeid. Former for innsamlingsarbeid: Bøsseinnsamlinger på åpne møter, på gata og på husdørene, listeinnsamlinger som gjennomføres regelmessig på arbeidsplasser og skoler, innsamlingsaksjoner utafor bedriftene på lønnsdager, kronerullingsaksjoner og listeinnsamlinger blant sympatisører som ikke har anledning til å delta aktivt i arbeidet. I hver gruppe bør det være en som er spesielt ansvarlig for at det blir gjennomført regelmessige innsamlingsaksjoner til Frigjøringsfondet.

Under planlegginga av høstens arbeid ~~trur jeg det~~ er svært viktig at alle gruppene prøver å ta sin arbeidsstil opp til vurdering, finne fram til feil som er begått og søke å rette på disse. Vi burde nok egentlig være kommet mye lengre med Vietnamarbeidet enn vi er kommet i dag - det vietnamesiske folket vinner hver dag stadig større seire mot USA-imperialistene, og snart har folket tilkjempet seg den fulle og hele kontrollen over landet sitt. Situasjonen i Vietnam skulle tilsi en langt mer energisk aktivitet fra vår side - så det er bare å spytte i nevene og ta fatt!

S E I E R F O R F N L !

Utviklingen i verden kjennetegnes for tiden av en voksende motstand mot USA-imperialismen, mot innenlandske undertrykkere og kamp for frihet. Kampen er hardest i Asia, Afrika og Latin-Amerika, men selv i de imperialistiske statene reiser det seg en bølge av motstand og protester mot den imperialistiske undertrykkelsen og barbariet. Den imperialistiske undertrykkelsens fryktelige karakter blir stadig mer åpenbar og motstanden og protestene kommer fra nesten alle politiske leire, klasser og lag i samfunnet. Motstanden tar overalt formen av enhetsfronter, der folk uansett sin politiske herkomst eller klassetilhørighet samles for i fellesskap å bekjempe hva de alle oppfatter som en stor fare.

Kjennetegnende for enhetsfronten er således at dørene er åpne for alle som er rede til å bekjempe den fiende som man er enige om utgjør den største og alvorligste truselen på det nåværende tidspunkt. Historisk har det vist seg at behovet for enhetsfront vokser fram ved situasjoner når:

a. en krise rammer det rådende økonomiske systemet, og den herskende klassen tvinges til å gå på offensiven for å pasifisere de friheter som folket engang har tilkjempet seg, for å slå vakt om det bestående.

b. den herskende klassen av samme årsaker som overfor tvinges til å gå på offensiven for å binde visse grupper hardere til seg for å velte krisens byrder over på dem.

Enhetsfrontens karakter er ikke noe som er fastsatt en gang for alle. Den kan gi seg like mange uttrykk som det finnes konkrete politiske situasjoner. Det prinsipielle med enhetsfronten er å alltid samle størst mulig styrke og konsentere den mot det som for tiden utgjør den største truselen mot folket eller nasjonen. I enhetsfronten skal man derfor unngå å ta opp andre spørsmål enn dem som har direkte tilknytning til den målsetting man enes om, ellers risikerer man å splitte enhetsfronten og dens styrke.

Det finnes imidlertid tilfeller da man tvinges til å ta opp andre spørsmål enn dem man opprinnelig samlet seg om, for overhodet å kunne utløse styrken.

Det finnes også tilfeller da man må ta opp andre spørsmål for å utvikle styrken.

Enhetsfronten DFFG (de forente FNL-gruppene)

Om våren og sommeren 1968 ble det ført en hard kamp mot den såkalte rebel-rørrelsen innenfor DFFG. Et av kjennetegnene på rebel-rørrelsen var dens sektarisme som ga seg uttrykk i kamp mot DFFG's enhetsfrontkarakter. De ville omforme DFFG til en sosialistisk organisasjon og med dette splitte den, for innen DFFG har ikke folk samlet seg om en sosialistisk ideologi, men om våre tre paroler og vårt program. (Akkurat som folket i Vietnam i sin kamp mot USA-imperialismen ikke har samlet seg om en sosialistisk ideologi, men om kampparoler og kampformer som har oppstått av det vietnamesiske folkets umiddelbare livsinteresser, av graden av deres kampdyktighet på det nåværende utviklingstrinn).

Majoriteten av DFFG's medlemmer førte en framgangsrik kamp mot rebellene. DFFG's karakter av en enhetsfront ble forsvart og ble til slutt befestet på DFFG's midtsommerkongress i Göteborg. I programmet som ble vedtatt på denne kongressen lyder innledningen:

"Motsetningen mellom det vietnamesiske folket og USA-imperialismen er grunnlaget for DFFG's arbeid. Derfor er DFFG en enhetsfrontsorganisasjon hvis målsetting er å støtte det viet-

- namesiske folket i dets kamp mot USA-imperialismen og for fred, uavhengighet, suverenitet, enhet og territorial integritet. Derfor er vår oppgave å få det svenske folket til å forstå, slutte opp om og utvikle kamp for parolene:
USA ut av Vietnam
Støtt Vietnams folk på deres egne vilkår
Bekjemp USA-imperialismen...."

Vårt program er siden bygd opp omkring de ovenfor 3 nevnte paroler, og det eneste krav vi stiller overfor våre medlemmer er at de skal godkjenne dette programmet samt våre vedtekter. Mobiliseringen av det svenske folket til støtte for det vietnamesiske folkets umiddelbare nasjonale, økonomiske og politiske interesser er og må være enhetsfronten DFFG's utgangspunkt og utgjøre dens hovedinnhold. Vi mener altså ikke til støtte for en sosialistisk kamp i Vietnam, men vi propaganderer for slike paroler som framgår av det vietnamesiske folkets livsinteresse i dag. Vi viser det svenske folket, forsøker å få det til å forstå og aktivt solidarisere seg med hva det vietnamesiske folketsmå gjøre i dag for å beskytte seg mot den imperialistiske utbyttingen og det imperialistiske barbariet.

DFFG og Vietnam-rørsla.

DFFG's målsetning er ledestjernen for Vietnam-rørsla i sin helhet, men samtidig er det et skille mellom DFFG og Vietnam-rørsla. DFFG utgjør Vietnam-rørslas organiserte fortropp. Innenfor DFFG arbeider Vietnam-rørslas mest aktive og hengivne medlemmer. Samtidig er DFFG og Vietnam-rørsla i Sverige en del av den internasjonale enhetsfront som vokser fram mot USA-imperialismen til støtte for det vietnamesiske folket.

Kampen for å holde Vietnam-rørsla på en riktig politisk kurs.

Under Vietnam-rørslas historie har det blitt ført en stadig kamp innen rørsla mot grupper som har forsøkt å lede enhetsfronten inn på veier som hadde innebåret et svik mot det vietnamesiske folket og som derved hadde svekket rørsla. Eksempler på dette er den tidlige kamp mot de gruppene som ville lede Vietnam-rørsla inn på en pasifistisk ideologi med hovedparolen "Fred i Vietnam". Kampen mot de gruppene som støtte Nasjonalinnsamlingen (hvor pengene ble fordelt mellom Saigon og FNL.red.) er et annet eksempel. Det seneste eksemplet er det som jeg allerede har nevnt, nemlig kampen mot de sekterske rebellene. Dette er eksempler på konkret kamp mot avvik av forskjellig slag. For å bevare enhetsfrontens styrke er det av ytterste viktighet å raskt tilbakevise alle oppdukkende skadelige tendenser og hurtig korrigere feil. Innenfor DFFG likesom innenfor enhver enhetsorganisasjon finnes det derfor alltid både enhet og kamp.

Å ha en riktig linje er ikke nok.

I denne forbindelse er det viktig å slå fast en ting: å utarbeide en riktig politisk linje er naturligvis en grunnleggende forutsetning for at vi skal lykkes i å oppnå vår målsetting - men dette er ikke tilstrekkelig. Å utarbeide en riktig politisk linje er bare begynnelsen av det hele, det innebærer bare ønsket om å seire, men ikke selve seieren. De som tror at seieren, siden en riktig løsning på problemet

er gitt, skal komme av seg selv - spontant - utgjør en stor fare for bevegelsen. En rekke hindre står igjen, og for å overvinne dem avhenger framgangen framforalt av det organisatoriske arbeidet, av det riktige utvalget av mennesker, av kontroll av at beslutninger føres ut i livet m.m.

Vi må være konkrete i vår politikk.

I arbeidet for å mobilisere det svenske folket for det vietnamesiske folkets sak må vi være konkrete. Samtidig som vi fører fram våre paroler, må vi være nøye med å begrunne dem og vi må bruke et språk som folket forstår. Når vi sier "Bekjemp USA-imperialismen" må vi samtidig vise hvor uhørt grusom og barbarisk USA-imperialismen er - ikke nok med det - vi må for å ytterligere konkretisere oss forsøke å forene det svenske folkets interessekamp med det vietnamesiske folkets kamp ved å føre fram eksempler som ligger det svenske folket nær. I vårt program under avsnittet "Bekjemp USA-imperialismen" finnes eksempler på hvordan vi knytter sammen det vietnamesiske folkets kamp med det svenske folkets interessekamp:

"...Det ligger i den svenske monopolkapitalens interesse å gjøre dette (støtte USA-imperialistene), for de krav som USA-imperialismen slåss for bl. a. i Vietnam gagnar også den svenske monopolkapitalen. Dermed blir det mulig for imperialistene og monopolkapitalistene å økonomisk utbytte den billige arbeidskraften som folkene i de undertrykte landene tvinges til å utgjøre. Dermed blir det også mulig for de svenske monopolkapitalistene å flytte sine fabrikker til land hvor arbeidskraften er billigere og fortjenesten er større, med etterfølgende fabrikknedleggelse og arbeidsløshet i Sverige. Derfor gjelder Vietnams kamp mot USA-imperialismen også de svenske arbeidernes lønnskamp og kamp mot bedrifts-utflytninger..."

Vi må organisere aktivitet på alle områder.

Ettersom det i enhetsfronten organiseres folk omkring en spesifikk og konkret målsetting uansett deres innstilling ellers, må vi ikke innskrenke vår aktivitet til et visst område. For at enhetsfronten skal bli så sterk som mulig må vi la vårt arbeid gjennomsyre alle felt og nivåer i samfunnet. Vi må henvende oss til folk fra alle politiske, sosiale, kulturelle og religiøse grupper og lag. Vårt arbeid står og faller på hvordan vi lykkes i å mobilisere arbeiderne, derfor er det på det nåværende tidspunkt viktigst å arbeide på fabrikkene og i arbeiderorganisasjonene.

Om spørsmål som ikke har direkte forbindelse med vår målsetning.

Som jeg tidligere nevnte må vi i enhetsfronten ikke ta opp slike spørsmål som splitter enheten og styrken. Men som jeg også nevnte finnes det tilfelle da man tvinges til å ta opp andre spørsmål enn dem som vi opprinnelig samlet oss om, for i vår praksis har vi funnet behov for å gjøre dette, for i det hele tatt å kunne utløse og fullføre kamp for vår målsetting. Eksempel på dette har vi allerede i punkt sju i vårt handlingsprogram som lyder:

"Å kjempe for uinnskrenket møte-, forsamlings- og demonstrasjonsfrihet i Sverige. Å støtte offrene for de politiske overgrep som politi, domstoler og regjering utsetter Vietnam-demonstranter for. Etter någjeldende lov(14.12. 56.) er det politiet som bestemmer hvordan demonstrasjonsretten skal anvendes." Et annet eksempel på dette var når FNL-gruppa i Göteborg sluttet opp

om den såkalte "13.septemberkomiteen for å arrangere et møte mellom arbeidere og studenter" sammen med bl. a. Fria Fagforeningsfolket og SDS (studenter for et demokratisk samfunn). En av parolene på dette møtet var (sammen med paroler som har direkte tilknytning til punkt sju i vårt handlingsprogram) "Bekjemp Fagforeningsbyråkratiet". Mange lurte på hvordan vi kunne slutte opp om et møte som hadde bl. a. denne parole. Men har ikke fagforeningsbyråkratiet vært en av de alvorligste hindre for Vietnam-rørsla i dens arbeid i fagforeningene, og er ikke arbeidet i fagforeningene til for å mobilisere de svenske arbeiderne til støtte for våre paroler en av de absolutt viktigste oppgavene for DFFG? En annen parole som var på møtet var "arbeidere og studenter, foren dere". Er ikke denne parolen like viktig for oss som for noen annen? Var det da en feil av Göteborgs FNL-gruppe å slutte opp om denne tilfældige enhetsfrontsaksjon? Nei, naturligvis ikke. Det var bra, for det utviklet våre muligheter til kamp for vår spesielle målsetning.

En annen situasjon da det var nødvendig og riktig å ta opp et spørsmål som ikke direkte hadde noe med våre tre paroler å gjøre, var da Sovjet okkuperte Tsjekkoslovakia. Det svenske folket reagerte med rette sterkt mot Sovjet-ledernes overfall på Tsjekkoslovakia. I Göteborgs FNL-gruppe fant vi det nødvendig å opptre i spørsmålet og i den nye politiske situasjon som var oppstått. Følgelig gikk vi straks ut med en løpeseddel der vi avslørte samarbeidet USA-Sovjet, og senere gikk vi ut med en løpeseddel der vi avslørte det borgerlige hykleriet.

I begge disse løpesedlene betonte vi våre tre paroler, men også det prinsipp som ligger til grunn for hele Vietnam-rørsla: i form av parolen: "Støtt folkene i deres kamp for nasjonal uavhengighet og sosial rettferdighet". Ved å opptre på denne måten fikk vi en utmerket plattform for å slå mot de hyklere som aldri tidligere har krevd USA ut av Vietnam, men bekjempet denne parolen, og som nå krevde Sovjet ut av Tsjekkoslovakia. Vi fikk videre anledning til å vise vår oppriktighet i det prinsipp som ligger til grunn for Vietnam-rørsla, nemlig prinsippet om folkenes krav på nasjonal selvstendighet.

Det finnes de som er urolige fordi vi skal splitte bevegelsen fordi vi har tatt opp dette spørsmålet, for i spørsmålet om Dubcek råder det for tiden stor uenighet. Men vi har ikke tatt opp, og vi behøver ikke ta opp spørsmålet om Dubcek.

Det finnes også de som er urolige for at vi har tatt opp spørsmålet, på grunn av at det er folk som støtter Sovjet. Men jeg spør: Hvor oppriktige er disse mennesker i sin støtte til det vietnamesiske folket? Om Sovjet okkuperte Vietnam mot det vietnamesiske folkets vilje, ville de da også støtte Sovjet? I såfall tilfører ikke disse medlemmer DFFG noen styrke.

For Göteborg FNL-gruppens del innebar vår opptreden omkring Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia at vi ytterligere utviklet våre muligheter til å effektivt mobilisere det svenske folket til støtte til det vietnamesiske folket, og derigjennom ble enhetsfrontens styrke utviklet. Dette var bra, for vår innstilling til enhetsfronten må alltid og i alle situasjoner være å utvikle våre muligheter til å oppnå den målsetning vi opprinnelig kom overens om. Dette betyr at vi må tilpasse vår taktikk etter hver ny situasjon og vi må aldri la vårt syn på enhetsfronten og problematikken omkring den bli mekanisk og dogmatisk.

Roger Gross.